

Építsetek utat a pusztában az Úrnak!

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, advent első vasárnapjára az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk a Márk szerinti evangélium 1. fejezetének az 1. versétől a 8. verséig a következőképpen:

Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete. Amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében: „Íme, elküldöm előtted követemet, aki elkészíti utadat; kiáltó szava hangzik a pusztában: Készítsétek az ÚR útját, egyengessétek ösvényeit!”, megjelent Keresztelő János a pusztában, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára. Akkor kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek is mind, és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. János teveszőr ruhába volt öltözve, derekán bőrvöet viselt, sáskát evett és vadmézet. Ezt hirdette: Utánam jön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam. Én vízzel kereszteltelek meg titeket, ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni.

Urunk! A te ígéd igazság.
Szentelj meg minket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Boldog új évet kívánok! Ma van az egyházi év első napja. Krisztus Urunk karácsonyi születése egy új kezdet volt az egész emberiség számára. Az adventi várakozás nekünk, saját magunknak készíthet elő egy új kezdetet. Új kezdet azonban Jézus Krisztus nélkül egyikünk számára sem létezik. Számoljunk egy kicsit. A hányadik advent is ez a mi életünkben? Mennyire volt ott Jézus Krisztus az eddigi adventjeinkben?

A mai igénk kapcsán három fontos üzenetet fogok kiemelni. Az első: megjelent a világban és megjelenik a számunkra is Jézus, aki a Krisztus. A második: hogyan élhetjük meg Jézus Krisztus jelenlétét a saját életünkben? A harmadik: hogyan segíthetünk mindebben másoknak?

A mai igénkkel kezdődik el a Márk szerinti evangélium. Minden könyvben az első mondat különösen fontos. Hogyan is hangzott itt az első mondat? "Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának a kezdete..." Döbbenjünk rá arra, hogy ez az egyetlen mondat maga az evangélium! Miért? Márk itt használja egyedül a "Jézus Krisztus" szókapcsolatot. Kedves Testvéreim! Ez nem az a név, amely Jézus Urunk személyi igazolványában volt. Jézus Krisztus neve: hitvallás. Ha kimondom így Urunk nevét, akkor azt mondom ki, hogy én hiszem, én meg vagyok arról győződve, hogy a názáreti, Jézus nevű ember volt A Krisztus, azaz a felkent, a Megváltó – és ahogyan a Márk szerinti evangélium első mondata ki is mondja: az Isten Fia. EZ az evangélium. Megjelent a világban és megjelenik a számunkra is Jézus, aki a Krisztus. Ez az a jó hír, amelyre adventben készülünk. Ezt jelenti be Márk az evangéliumi leírásának rögtön az első sorában.

Ne higgyük azonban azt, hogy a mi hitünk teszi Jézust Krisztussá! Jézust a Mennyei Atya, Isten tette Krisztussá. Mielőtt Ábrahám lett volna – Jézus már volt. Jézus Krisztus tegnap, ma, és mindörökké ugyanaz. A mi hitünk a mi utunkat nyitja meg és mutatja meg Jézus felé.

Mennyire volt ott Jézus Krisztus az eddigi adventjeinkben? – kérdeztem meg az igehirdetés elején. Most, hogy már jobban megértettük annak a jelentőségét, hogy mit jelent Jézus neve, aki a Krisztus, tegyük fel jelen időben is a kérdést. Kicsoda nekem ma Jézus? Mit jelent nekem ma Jézus? Használjuk fel az adventi időt arra, hogy idén is közelebb kerüljünk a válaszhoz – valamivel.

Jézus Krisztus eljövételét a rokona, Keresztelő János hirdette meg Izrael népe számára. Ahogyan olvassuk a mai igénkben, sorban álltak az emberek, és megkeresztelkedtek a Jordán folyóban. Két éve ott jártam, ahol a hagyomány szerint mindez megtörtént. A Jordán folyó, ezen a Jerikóhoz, Kumránhoz és a Holt-tengeri torkolatához közeli részén egy kicsike, sáros, dagonyás patak. "*Ez a másfél méter széles vizecske vált szét Józsué, Illés és Elizeus előtt? Ezen nem tudtak a honfoglaló izraeliek csoda nélkül átkelni?? És különösen: Ezzel a mocsokkal keresztelt János? Ebbe a sárba merült be Jézus Krisztus Urunk???*" – Aztán elszégyelltem magam ezeken a gondolatokon. "Péter, Péter! Te a mostani Jordánt látod, amelyet az öntözéses rablógazdálkodás a torkolatához közel már szinte elfogyaszt, a népesség pedig bekoszol. Mire idáig ér, *ma már* csak ennyi marad belőle. Kétezer éve ez még itt is egy tiszta, nagy folyam volt!"

Keresztelő János tehát az akkor még tiszta és bőséges Jordán vizével keresztelt. A víz lett volna a lényeg? Nem! Ahogyan olvassuk a mai igeszakaszban, Keresztelő János a *meztérés* kereszttségét hirdette. Nagyon szép, és jelképes az, hogy a hagyomány szerint *pontosan ott* hirdette, ahol a Jordán folyó édesvize elkezdett keveredni a Holt-tenger már akkoriban is sós vizével. A keresztelés helye volt az a pont, ahol a halak "meztértek", azaz: onnan már nem arrafelé úsztak: a folyásirányban, amerre addig, hanem – észlelve a sós vizet – megfordultak, és a folyásiránnyal szemben, az élő víz felé kezdtek el úszni.

Nekünk magunknak is sokszor az árral szemben kell úszni, ha az élő víz, Krisztus Urunk felé akarunk közeledni. Miért kell az árral szemben haladnunk? Hadd hozzak erről egy másik szemléletes képet. Urunk a Pásztor, és mi vagyunk a nyáj. A juh azonban rövidlátó, vaksi. Ezért irányítás nélkül eltéved. Szüksége van pásztorra. Néha egy-egy, saját magát "sasszeműnek" gondoló juh úgy véli, hogy ő kivétel. Neki nem kell pásztor! És elindul valamerre merészen. Sok vaksi juh meg megy a "sasszemű vezérjuh" után, hiszen azt hiszik, hogy ő lát. Pedig dehogy lát! Csak azt *hiszi*, és azt *mutatja*, hogy lát. A juh soha nem tapasztalta még meg, hogy milyen az igazi látás. Az igazi látás a Pásztor látása. A vaksi juhok áradata, ahogyan a "sasszemű vezérjuh" után tolonganak, az az ár, amivel *szemben* kell nekünk mennünk, hogy megtaláljuk a Pásztort, Krisztus Urunkat. Sokszor a meztérés ilyen nehéz.

Itt érkeztünk el az igehirdetés második mai üzenetéhez: hogyan élhetjük meg Jézus Krisztus jelenlétét a saját életünkben? Nemcsak a halaknak a Jordánban, hanem nekünk is meg kell térnünk ahhoz, hogy "a Jézuskából" Jézus lehessen a számunkra. A Máté szerinti evangélium mindezt brutális őszinteséggel fogalmazza meg: "Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!" – mondja Keresztelő János, majd később így folytatja: – "Ti viperafajzatok! Teremjete a meztéréshez illő gyümölcsöt!"

Mentegethetjük mi magunkat azzal, hogy a viperafajzatok nem mi vagyunk, hanem a farizeusok és a jeruzsálemi papi előkelőségek, a szaduceusok, akiknek a mondat második felét mondta Keresztelő János. Node: annyira biztosak vagyunk abban, hogy a mi

megtérésünk immár teljes és végleges? Hogy lett belőle tényleg gyümölcs? Ahogyan Pál apostol fogalmazta a Rómaiakhoz írott levelében: magunkra öltöttük már az Úr Jézus Krisztust? Ne feledjük! A keresztségünk – különösen ha gyermekkorban történt – *nem* a megtérésünket igazoló oklevél volt, hanem egy menetjegy. Megvallottuk-e bűneinket, ahogyan a Keresztelő Jánoshoz tóduló sokaság tette a keresztsége előtt? Elhagytuk-e az addigi utunkat, amely nem Jézushoz, az Örök Élethez, hanem a Holt Tengerbe vezetett minket, és megfordultunk-e – mint ahogyan a halak tették a jánosi keresztség Jordánbeli helyén?

Hogyan élhetjük meg Jézus Krisztus jelenlétét az életünkben? Kedves Testvérek! Ki kell mozdulnunk a komfort zónánkból, és szembe kell néznünk saját magunkkal ahhoz, hogy *bármelyik* adventben, így ebben a *mostani* adventben is, eljussunk Jézus Urunkhoz. Van egy szép magyar szavunk, amelyet ma már szinte elfelejtettünk. Ez a töredelem. A töredelem a bűneink őszinte megbánása. Gyötrődés emiatt. Megrendülés afelett, hogy ilyenek is lehetünk. Szembenézés mindezzel. Megtagadása mindennek. A töredelmes bűnbánat jelképe az advent színe, a lila. Ahogyan a finn liturgia mondja: Adja meg az Isten, hogy Péterrel együtt sírni tudjunk a bűneink fölött. És adja meg az Isten – aki Jézus Urunk kereszthalála miatt *meg fogja ezt adni* nekünk – hogy ott tudjuk hagyni a bűneinket, meg tudjunk fordulni, és el tudjunk indulni Jézus Krisztus felé! Isten beleoltja a megtérést a szívünkbe. Más szemmel kezdjük el látni a világot, és elkezdenek fájni a bűneink, ahogyan Jézusnak fájt és fáj az, amikor távol vagyunk Tőle. Az, hogy mi Jézustól távol vagyunk – higgyétek el nekem ezt Kedves Testvéreim, mert megtapasztalásból mondom – Jézusnak nagyon-nagyon fáj.

"Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!" Mélyedjünk el ennek az igének a szépségeiben. A hitet, Jézus közelségét kapjuk, kegyelemből. De a hozzá vezető utat mégis egyengetni kell. Nekünk is. Ha minden ajtót bezárunk a hit előtt, hogy nekünk adományozódhasson, akkor – ugyan mire is várunk? Teret, figyelmet, odafordulást és időt kell adnunk az Érkező Úrnak: Jézus Krisztusnak. Most, adventben is. Most, adventben – különösen is! Hogyan? Gyakori gyülekezetbe járással, az ige hallgatásával és olvasásával, imával, úrvacsorával, és még ezer egyéni módon.

Eljutottunk az igeszakaszunk harmadik, utolsó fontos mai üzenetéhez: hogyan segíthetünk másoknak, hogy ők is megélhessék Jézus Urunk közelségét? Egyengessük az utat az ő számukra is Jézus felé! Hol kell ezt az utat egyengetnünk? A pusztában. Ez a puszta (*sem Zuglóban, ahol én lakom, sem itt, Balassagyarmaton*) nem a nagy magyar Alföldet jelenti. A bibliai puszta az a kietlen, sivár vidék, ahol nincsen élő víz. Az a vidék, ahol az ördög kísért. De egyben az a vidék is, ahol találkozni lehet Istennel. Mikor? Hogyan? Ez alapvetően a kegyelem műve, amely pünkösöd után számunkra már a Szentlélek munkálkodásában, a Szentlélek keresztségében is megmutatkozik. De higgyétek el kedves testvéreim, hogy a kegyelem minket, saját magunkat is használhat eszközként. Fogadjuk ezt el! Legyünk mások számára mi magunk Jézus követe! Küldetésünk van! Nem kellene ehhez nagy szavak. Nem kell ehhez teveszőr ruha, bőrv és sáskaevés sem. Sokszor elég egy mosoly. Egy kinyitott Biblia. Egy fellapozott énekeskönyv. Egy csendes ima. *Éljünk* mindezekkel! És segítsük életre jutni másokat is. Ne hagyjuk, hogy a Holt Tenger felé ússzanak! Segítsük a megfordulásukat az élő víz felé, a megtérésüket Jézus Urunk felé.

Így ír erről Túrmezei Erzsébet, aki sok évtizeden át dolgozott Balassagyarmaton, a *Légy Krisztushordozó* című versében:

Jézust kereste, hogy néki ajánlja fel erejét. ...

Ment, mendegélt. Zúgó folyamhoz ért.

És akkor rimánkodva, odatipegett egy öreg anyóka:

„A hidat elvitte az ár! Sose jutok a túlsó partra már!”

Karjára vette. Átlábolt vele.

S szíve egyszerre szokatlan melegséggel lett tele.

„Ez lenne hát Jézus szolgálata?”

Amint hajnalra vált az éjszaka, a parton kunyhót épített,

s vitte, vitte át a hullámokon a gyengét, a kicsinyt...

szolgált és segített.

Tudta: ez mind Jézus szolgálata.

Néha mégis feltört a kérdés: „De hol van Ő maga?”

Új reggel virradt, és a tiszta fényben csendesen és szerényen elébe állt egy gyermek.

„Vigyél át engem!” – kérte.

Vigyázva vette széles vállára, mint a könnyű pelyhet; s a hullámokba lépett.

Mire középig ért, rogyant a térdé, terhe olyan nehéz lett.

A gyermek fenn a vállán egyre nőtt.

És mintha már az vitte volna őt!

A másik parton remegve borul le a lába előtt.

„Ki vagy te?” – kérdezte riadtan.

„Jézus!” – csengett a felelet. „Ne félj, szolgálatodat elfogadtam.”

Átszegezett, bilincset oldozó kéz pihent lehajtott fején.

Szemét vakította a fény. Aztán... nem látta már... de szolgált tovább.

És lett a neve Krisztushordozó.

Van-e közöttünk Krisztushordozó?

Mert Ő ma is megáll előttünk csendesen.

Várja, hogy megnyissuk a szívünk, s bent a szívünkben hordozzuk Őt – végig az életen.

Szegényen és gyengén, ó Legerősebb, leborulok én is előtted.

Rég rámvetted bilincsoldozó, átszegezett, áldó kezéd.

A szent keresztvíz hullt, permetezett, s homlokomra írta az új nevet:

„Légy Krisztushordozó!” – Segíts, hogy mindhalálig az legyek!

Ézsaiás próféta minket is felszólít ugyanerre. "Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt." Kedves Testvéreim!

Hirdetem nektek az evangéliumot, a jó hírt: **megjelent már** az Úr dicsősége, és itt él velünk.

Neve is van, úgy hívják, hogy: Jézus Krisztus. Köszöntsük Őt, várjuk Őt, hívjuk Őt a saját életünkbe és mások életébe is ebben a mostani adventben! Hordozzuk Őt egész életünkben.

Immánuel: Velünk az Isten! Ámen.

Imádkozzunk. Megváltó Krisztusunk!

Köszönjük, hogy megjelentél e világban,

és hívsz mindannyiunkat a Veled való közösségbe.

Köszönjük, hogy megmutatod merre van az élet vize,

és segítesz nekünk megtérni, nehogy a Holt Tengerbe sodródjunk.

Kérjük, hogy Péterrel együtt sírni tudjunk a bűneink fölött.

Kérjük, hogy ott tudjuk hagyni őket és el tudjunk indulni Feléd!

Kérjük Urunk, légy segítségünkre a mi hitetlenségeinkben,

bátoríts bennünket a tanúságtételre, utad egyengetésére

szavainkkal és tetteinkkel – egész életünkkel.

Mennyei Atyánk, kérünk hallgass meg minket,
amikor a Te egyszülött fiadnak, Jézus Krisztusnak
a tanítása szerint együtt így imádkozunk:
Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.
A mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma
és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól.
Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség
mindörökké. Ámen.